

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4138/2022
25.05.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Споменке Зарић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Сениша Цветковић, адвокат из ..., против туженог ЈП "Водовод" Врање, чији је пуномоћник Александра Стошић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1123/21 од 01.12.2021. године, у седници одржаној 25.05.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1123/21 од 01.12.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1123/21 од 01.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1233/19 од 15.03.2021. године, ставом првим изреке, одређено је да остаје на снази решење о издавању платног налога Основног суда у Врању ПЛ 431/19 од 18.06.2019. године, за износ главног дуга од 6.000,00 динара, са законском затезном каматом од 21.05.2019. године до исплате, као и на име трошкова издавања платног налога 7.900,00 динара, па је обавезан тужени да тужиоцу наведене износе исплати. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 36.400,00 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке до коначне исплате.

Виши суд у Врању је пресудом Гж 1123/21 од 01.12.2021. године, ставом првим, преиначио првостепену пресуду тако што је укинуо платни налог Основног суда у Врању ПЛ 431/19 од 18.06.2019. године и тужбени захтев одбио као неоснован. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је обавезан тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати 38.450,00 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова другостепеног поступка исплати 15.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и

предложио је да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, сагласно члану 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. и 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а о дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. ЗПП у овом случају нису испуњени. Не постоји потреба за уједначавањем судске праксе у погледу новчане накнаде која потиче из уговорног односа странака, у конкретном случају, из уговора о налогу чији је предмет пружање адвокатских услуга туженом. Наиме, питање новчане накнаде за обављене адвокатске услуге у име и за рачун налогодавца, овде туженог од стране тужиоца, решава се у сваком конкретном случају, зависно од конкретне чињеничне и правне ситуације, па не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или разматрања питања од општег интереса.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена. Побујаном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву ради накнаде из уговора о налогу, а вредност предмета спора у тужби од 14.06.2019. године је 6.000,00 динара.

Будући да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а чланом 479. став 6. ЗПП је прописано да ревизија у споровима мале вредности није дозвољена.

У конкретном случају, изјављена ревизија није дозвољена, без обзира на чињеницу што је другостепеном одлуком преиначена првостепена пресуда у усвајајућем делу. Ово из разлога што се, како је наведено, ради о спору мале вредности, па у таквој ситуацији правно дејство посебне процесне норме (члан 479. став 6. ЗПП) искључује примену општег правила о дозвољености ревизије због преиначења првостепене пресуде у смислу члана 403. став 2. истог закона.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу чланова 404. став 2. и 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**